

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 В 005087 22 Гж
Бања Лука, 11.2.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Биљане Томић, као чланова вијећа, у правној ствари предлагача С.о. а.д. П. (правни сљедник С.м. а.д. П.), кога заступа Адвокатска фирма С. о.д. Б.Л., против противника предлагача З.Б. из С., ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби противника предлагача против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 В 005087 21 В од 27.12.2021. године, на сједници одржаној 11.2.2022. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Жалба се одбија и рјешење Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 В 005087 21 В од 27.12.2021. године, потврђује.

Захтјев предлагача за накнаду трошкова састава одговора на жалбу, се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 В 005087 21 В од 27.12.2021. године, које је исправљено рјешењем истог суда број 14 0 В 005087 21 В од 30.12.2021. године, призната је пресуда Основног суда у Подгорици П. бр. 1306/17 од 27.10.2017. године, правоснажна са даном 12.2.2018. године, извршна са даном 27.4.2018. године, којом је обавезан тужени (овдје противник предлагача), да тужитељу (овдје предлагач), по основу накнаде регресне штете исплати износ од 5.829,54 EUR, са законском затезном каматом од 28.8.2012. године до исплате и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Истим рјешењем, обавезан је противник предлагача да предлагачу накнади трошкове ванпарничног поступка у износу од 511,00 KM, а одбијен је захтјев предлагача преко овог износа.

Противник предлагача жалбом побија првостепено рјешење из свих разлога прописаних чланом 208. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) и предлаже да се побијано рјешење укине.

Предлагач у одговору на жалбу предлаже да се жалба одбије и првостепено рјешење потврди и да се обавеже противник предлагача на накнаду трошкова састава одговора на жалбу у износу од 877,50 KM.

Жалба није основана.

Како је уз приједлог достављена одлука, чије се признање тражи, првостепени суд је нашао, да су испуњени услови из чланова 86. до 96. Закона о рјешавању сукоба закона

са прописима других земаља у одређеним односима (Службени лист СФРЈ број 43/82 и 72/82, даље: ЗРСЗ), који се у Републици Српској примјењује на основу одредбе члана 458. ЗПП, па је приједлог предлагача усвојио.

Побијана одлука је правилна.

У поступку испитивања страних судских одлука оцјена суда, од које зависи да ли ће се приједлог усвојити, према одредби члана 101. став 2. ЗРСЗ, ограничава се на испитивање постојања услова прописаних одредбама члана 86. до 100. тог закона.

Према тим одредбама суд је, прије доношења рјешења о признању стране судске одлуке, овлаштен да провјери: правоснажност одлуке чије се признање тражи (члан 87. ЗРСЗ); да ли је лице против кога је одлука донесена могло учествовати у поступку пред судом (члан 88); постојање, у односној правној ствари, искључиве надлежности органа на чијем подручју треба провести поступак признања (члан 89); постојање у истој ствари правоснажне одлуке надлежног органа на чијем подручју треба провести поступак признања или рјешење о признању неке друге стране одлуке о истој ствари (члан 90); постојање узајамности (која се сагласно одредбе члана 92. став 3. истог закона претпоставља, ако се супротно не докаже) и да ли је одлука у сагласности са, Уставом Републике Српске, односно Босне и Херцеговине, утврђеним основама друштвеног уређења (члан 91).

Овај суд налази, да је правиан закључак првостепеног суда о испуњењу услова прописаних наведеним одредбама ЗРСЗ за признање пресуде Основног суда у Подгорици, ближе означене у изреци првостепеног рјешења.

Наиме, подносилац приједлога је поднио доказе о правоснажности те пресуде (са даном 12.2.2018. године) и извршности (на дан 27.4.2018. године), па како су о томе поднесени докази по праву државе у којој је она донесена, испуњени су услови из члана 87. и члана 96. став 2. ЗРСЗ, за признање наведене стране судске одлуке.

Када се има у виду да је страном судском одлуком, чије се признање овдје тражи, одлучено о регресном захтјеву по основу накнаде штете против регресног дужника, за који материјално правни однос законом није прописана искључива надлежност суда у Босни и Херцеговине ни у Републици Српској, испуњен је и услов из одредбе члана 89. ЗРСЗ за њено признање, а како противник предлагача и не тврди да му није омогућено да учествује у поступку пред судом који је донио страну судску одлуку, испуњен је и услов из члана 88. ЗРСЗ, за признање те одлуке, а испуњени су и други законом прописани услови.

Наводи жалби, да противнику предлагача „никада није достављен приједлог за признање стране судске одлуке“, јер му је достављање требало извршити у складу са одредбом члана 345. став 2. и 3. и члана 347. став 1. ЗПП, у вези са чланом 2. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 36/09 и 91/16, даље: ЗВП), не утичу на законитост побијаног рјешења. Ово из разлога, што из стања списка у овом предмету произлази, да је након изјашњења супруге противника предлагача В.Б. од 4.10.2021. године, на наводе приједлога за признање стране судске одлуке, противнику предлагача поново достављен приједлог на одговор (6.10.2021. године), који је запримила његова супруга, након чега је, као пуномоћник противника предлагача доставила одговор на приједлог. Даље произлази, да је везано за допис првостепеног суда од 21.10.2021.

године, којим је од противника предлагача затражено да у року од 3 дана достави пуномоћје противника предлагача, његова супруга затражила дужи рок за то „од најмање 30 дана“, што је суд и прихватио и о чему је исту обавјестио 27.10.2021. године, па како пуномоћје није достављено ни протеком знатно дужег рока од тражених 30 дана, донесено је побијано рјешење. Међутим, с обзиром на чињеницу да је садржај жалбе, коју је саставио и потписао противник предлагача скоро идентичан са наводима одговора на приједлог и да супруга противника предлагача у наведеним поднесцима није ни тврдила да се њен супруг налазио ван подручја свог мјеста пребивалишта, а ни друге разлоге због којих противник предлагача није примао судска писмена и који би то оправдавали, по оцјени овога суда, исти је избјегавао пријем наведених судских писмена срачунато на исход овог поступка, па не стоје наводи жалбе да је суд починио повреде поступка на које се у жалби указује.

Немају основа жалбени наводи да је тужитељ, који је означен у тужби поводом које је донесена предметна страна судска одлука, брисан из регистра привредних субјеката и да је у регистру уписано ново привредно друштво, јер из рјешења Централног регистра привредних субјеката Министарства Ц.Г., број ... од 16.12.2016. године произлази, да су тим рјешењем регистроване промјене података за тај привредни субјекат, а не организовање новог привредног друштва, како то жалитељ тврди.

Указивање у жалби да је жалитељ поднио приједлог за понављање поступка, окончаног наведеном страном судском одлуком, могу бити од значаја у том поступку, а не од значаја за законитост и правилност побијаног рјешења.

Из наведених разлога а на основу одредбе члана 226. ЗПП, у вези са одребом члана 236. истог закона и одредбом члана 2. став 2. ЗВП, одлучено као у изреци овог рјешења.

Одбијен је захтјев предлагача за накнаду трошкова састава одговора на жалбу у износу од 877,50 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по жалби.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић